

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **Ing. M.T.P.** zastoupeného Ing. Pavlem Tománkem, daňovým poradcem, se sídlem Louny, Rybalkova 2377, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem,** se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 61, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 8. 2005, č. j. 15 Ca 222/2003 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 21. 7. 2003, č. j. 8033/110/2003 a rozhodnutí Finančního úřadu v Lounech ze dne 8. 4. 2003, č. j. 27930/03/201920/1001, č. j. 27933/03/201920/1001 a č. j. 27951/03/201920/1001, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud v napadeném rozsudku zaujal právní názor, že žádný právní předpis občanovi neukládá povinnost prokázat zdroje a původ peněžních prostředků ukládaných na jeho osobní účet. Jinak tomu je, pokud podnikatel zaúčtuje vklady do podnikání a vzniknou pochybnosti o tom, zda se nejedná o nezdaněné příjmy. V takovém případě je výzva k prokázání původu prostředků důvodná. Pokud na jejím základě daňový subjekt svá tvrzení neprokáže, lze přikročit ke stanovení daně podle pomůcek. V daném případě správce daně získal poznatky o žalobcových vysokých vkladech na osobní účty u Č., přitom

se jednalo současně o podnikatele a společníka ve společnosti s ručením omezeným. Pokud za takové situace správce daně vyzýval společnost D.s. r. o. k prokázání původu finančních prostředků, bylo mu sděleno, že se o prostředky této společnosti nejedná, pouze, že žalobce společnosti poskytl půjčky, o nichž bylo řádně účtováno. Správce daně přitom neměl k dispozici ani daňová přiznání společnosti D. s. r. o., ani se nezabýval jejím účetnictvím. Správce daně také opakovaně vyzýval žalobce k prokázání původu finančních prostředků uložených na jeho účtech, aniž by ovšem z kontroly u něho provedené vyplývalo, že by tyto prostředky vkládal do svého podnikání. Přesto správce daně dovodil, že se jedná o jeho nezdaněné příjmy z podnikatelské činnosti za zdaňovací období r. 1999, r. 2000 a r. 2001 a doměřil mu za tato období daň z příjmů. V daném případě se ovšem nejednalo o skutečnosti uváděné žalobcem v jeho daňových přiznáních, nebo o skutečnosti, které v nich byl povinen uvádět. Nešlo tedy o nesplnění zákonné povinnosti, a proto neměl ani povinnost prokazovat správcem daně vyžadované skutečnosti. Správce daně na základě poznatků získaných z oznámení dovodil, že se jedná o prostředky získané podnikáním a neuvedené v daňovém přiznání. Takový postup správce daně nemá oporu v právních předpisech. V případě finančních prostředků vložených do společnosti D.s. r. o. se jedná o jinou situaci, ohledně níž jsou ovšem podklady ve spise velice kusé. Není zřejmé, zda správce daně vůbec měl k dispozici účetnictví této společnosti za zdaňovací období r. 2000 a r. 2001. Závěry správce daně vycházejí z neúplných zjištění a nemají oporu ve spise. Proto soud všechna citovaná rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle jeho názoru krajský soud nesprávně posoudil právní otázku zdanění vložených finančních prostředků do společnosti D. s. r. o. Přílohou předkládací zprávy zaslané soudu se spisem k žalobě je výzva zaslaná společnosti D. s. r. o., č. j. 39269/02/201930/0186 vztahující se k r. 2000, kterou správce daně požadoval vysvětlení pohybů na účtech 355, 365100 a 365200. Odpovězeno bylo, že se jedná o půjčky žalobce jako společníka a jednatele společnosti a doloženy byly i smlouvy. Z formulace výzvy je zřejmé, že se správce daně účetnictvím společnosti zabýval. Podle § 24 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen "daňový řád"), není správce daně oprávněn předložit o své vůli daňová přiznání a účetní výkazy jiného daňového subjektu, jehož se správní žaloba bezprostředně netýká. Skutkovým stavem, z něhož měl soud podle § 75 s. ř. s. vycházet, bylo zjištění, že žalobce zapůjčil společnosti D. hotovost ve výši 21 825 593,20 Kč v průběhu r. 2000 a 2001 a společnost o nich jako o půjčkách účtovala. Správce daně byl proto podle § 31 odst. 9 daňového řádu oprávněn požadovat po společnosti prokázání, zda tato hotovost nepodléhá zdanění. Společnost se k výzvám ke vkladům v r. 2000 a 2001 shodně vyjádřila tak, že jí nepřísluší se vyjadřovat k prostředkům, které obdržela jako půjčky od jiného subjektu. Žalobce přes výzvy neprokázal rozpor mezi tvrzeními v daňových přiznáních o nízkých příjmech a vysokou hotovostí, jíž ve skutečnosti disponoval (nález ÚS sp. zn. Pl 38/95 ze dne 24. 4. 1996). Proto byl správce daně oprávněn dotazovat se po původu těchto jeho prostředků. Správce daně tak šetřil zdanění prostředků použitých pro podnikání mezi spřízněnými osobami. Žalobce neprokázal svá tvrzení, že se jedná o jeho soukromé prostředky. Toto tvrzení i sám vyvrátil jiným tvrzením, a to, že prostředky na účtech pocházejí od fyzických osob C. T. M.H.Y. a D. T.S.z V., kteří do ČR dovezli 2 077 125 USD. Taková transakce ovšem nebyla oznámena podle zákona č. 61/1996 Sb. K výzvě č. j. 48239/02/201930/0638 sdělil žalobce, že šlo o prostředky svěřené mu obchodními partnery k financování podnikatelských aktivit, k nimž však nedošlo, a proto byly zčásti vráceny a zčásti použity k jiným účelům. Kontrola u žalobce probíhala souběžně s kontrolou ve společnosti D. s. r. o., jejíž účetnictví má správce daně k dispozici, stejně tak jako daňová přiznání. Správce daně tak byl oprávněn učinit předmětné

výzvy a daňový subjekt svou důkazní povinnost nesplnil. Po žalobci nebylo žádáno prokázání způsobu zdanění jeho majetku, ale pouze finančních prostředků vložených do společnosti s ručením omezeným. Nevysvětlil ani rozpor mezi daňovými přiznáními s neúměrně nízkými základy daně ani své tvrzení, že se jednalo o jeho soukromé prostředky a svá tvrzení ani nijak nedoložil. Zde stěžovatel odkazuje na judikaturu, zejména na nález Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, sp. zn. IV. ÚS 323/1999 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2005, č. j. 5 Afs 86/2004 - 66. Z těchto důvodů navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce v písemném vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na důvody uvedené v jeho odvolání proti platebním výměrům a tvrdí, že nebylo jeho povinností dokazovat původ a zdanění finančních prostředků vkládaných do banky a do společnosti D. s. r. o. K tomu poukazuje na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 29/05. Nebylo jeho povinností předmětné částky uvádět v daňovém přiznání, a pokud stěžovatel poukazuje na rozpory v údajích uváděných k výzvám, nejsou rozhodné za situace, kdy správce daně k těmto výzvám nebyl vůbec oprávněn.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení). Kasační stížnost směřuje proti celému rozsudku, zejména proti posouzení povinnosti žalobce prokazovat zdanění prostředků na jeho účtech a vkládaných do společnosti D. s. r. o., jejímž byl společníkem, když konkrétně poukazuje právě na personální a finanční propojení žalobce a této společnosti.

K tomu bylo ze správního spisu zjištěno, že podnětem k daňové kontrole žalobce byla žádost Policie ČR-Útvaru pro odhalování korupce a závažné hospodářské činnosti ze dne 22. 2. 2002, v níž bylo uvedeno, že žalobce na své účty vkládal značné finanční prostředky, které následně převáděl do zahraničí, přičemž za dobu od 11. 10. 1999 do 6. 4. 2001 to bylo 34 100 000 Kč, aniž by přitom uskutečnil nějakou zahraniční obchodní operaci. Správce daně výzvou č. j. 39269/02/201930/0186 ze dne 16. 7. 2002, níž je patrno, že je vydávána v rámci kontroly daně z příjmů a daně z přidané hodnoty za rok 2000, uložil daňovému subjektu D. s. r. o. vysvětlení několika neúplných a nejasných účetních dokladů, zejména nejasnosti dokladů označených pouze jako „půjčka od společníků“ či „vrácení půjčky“. Zástupcem daňového subjektu (D. s.r.o.) byly k výzvě předloženy smlouvy o půjčkách, jimiž žalobce půjčil společnosti Dýmka dne 12. 4. 2000 – 50 000 Kč, dne 15. 5. 2000 – 3000 USD, dne 31. 8. 2000 – 300 000 Kč, dne 25. 9. 2000 – 350 000 Kč, dne 5. 10. 2000 – 20 000 USD, dne 16. 10. 2000 - 1 000 000 Kč, dne 20. 10. 2000 - 2 200 000 Kč, dne 20. 11. 2000 – 400 000 Kč, dne 11. 12. 2000 – 350 000 Kč, dne 17. 12. 2000 – 1 100 000 Kč. K výzvě dále sdělil, že se jednalo o půjčky Ing. P.T. M., který je společníkem firmy, a jemu byly také vraceny. K účetnictví uvedl, že bylo vedeno amatérsky, že je však schopno rekonstrukce podle dokladů. Protokolem ze dne 24. 7. 2002 byla zahájena daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období r. 1999, 2000, 2001 u daňového subjektu Ing. M.T. P.a žalobci byla předána výzva č. j. 39 722/02/201930/0638 s žádostí o vysvětlení částek vkládaných na jeho účty a rozdílu ve vztahu k částkám uváděným v jeho daňových přiznáních. Odpověděl, že nemá povinnost vyjadřovat se k něčemu, co ve svém daňovém přiznání netvrdil. Výzvou ze dne 27. 8. 2002, č. j. 44 855/02/201930/0186, byla společnost D.

vyzvána k doplnění odpovědi, ve vztahu k půjčkám, k prokázání původu zapůjčené hotovosti a jejího zdanění (poukázáno na daňová přiznání Ing. P. T.M.). K tomu tato společnost sdělila, že jí nepřísluší vyjádření k daňovému přiznání jiného subjektu a předložila rekonstrukci části účetnictví. Výzvou ze dne 19. 9. 2002, č. j. 47 333/02/201930/0186, byl Ing. M. T.P. vyzván k prokázání zdanění hotovosti, kterou zapůjčil v r. 2000 společnosti D. s. r. o. s ohledem na to, že podle daňového přiznání v r. 1999 vykázal základ daně 43 181 Kč a v r. 2000 ztrátu 7088 Kč. Daňový subjekt požadavek odmítl s tím, že k prokázání není povinen, neboť výzva se netýká skutečností tvrzených v daňovém přiznání. Další výzvou ze dne 25. 9. 2002 č. j. 48239/02/201930/0638, bylo daňovému subjektu opětovně uloženo prokázání rozdílů mezi částkami vkládanými na účty a daňovými přiznáními a prokázání zdanění těchto částek. Daňový subjekt na to zopakoval, že výzva nemá zákonnou oporu. Další výzva obdobného obsahu byla vydána 27. 9. 2002, č. j. 48713/02/201930/0638, tentokrát daňový subjekt sdělil, že se jedná o prostředky p. D.T. S.z H., k čemuž nemá doklady, připojil však projekty budování výrobní linky na zpracování kávy v České republice, v níž je tato osoba uvedena jako investor a daňový subjekt jako projektant, projekt rozšíření distribučního kanálu textilního zboží (investor C. T.M.H. Y.) a potvrzení o dluhu daňového subjektu p. D.T. S. ze dne 6. 5. 2002 znějící na částku 455 000 USD, z níž do dnešního dne byla splacena částka 442 000 USD. Dne 1. 11. 2002 byla vydána výzva č. j. 54456/02/201930/0638 k podání vysvětlení skutečnosti půjček vložených v r. 2001 do společnosti D. tj. k získání a zdanění těchto prostředků. Daňový subjekt sdělení odmítl, neboť k němu není povinen.

K dožádání správce daně sdělila Policie ČR-Útvar pro odhalování korupce a závažné hospodářské činnosti dne 12. 12. 2002, že žádná z osob označených žalobcem ani žalobce, se nevyskytují v evidenci hlášení finančních prostředků převážených přes státní hranici.

Správce daně došel k závěru, že daňový subjekt zajišťoval záměry obchodních partnerů z V., což má charakter zprostředkovatelské činnosti, a z nich dosáhl příjmů v r. 1999 - 19 074 695,71 Kč, v r. 2000 - 29 032 088,87 Kč a v r. 2001 - 38 749 938,87 Kč a srovnáním s pěti obchodními subjekty zabývajícími se ve shodné době zprostředkovatelskou činností určil výši výdajů ve výši 25 %. Ve zprávě o kontrole daně z příjmů č. j. 4876/03/201930/0638 shrnul zjištění o vkladech na účty, výzvy a odpovědi daňového subjektu, vykázané příjmy v daňových přiznáních (1999 – 40 226, 2000 - ztráta 7088 Kč, 2001-0 Kč). Do podnikání společnosti D. s. r. o. vložil daňový subjekt částku 21 825 593,20 Kč, do svého podnikání 65 031 130,25 Kč. Vzhledem k tomu, že na výzvu správce daně daňový subjekt neprokázal nabytí částek ani jejich zdanění, přistoupil správce daně k doměření daně podle pomůcek. Platebními výměry ze dne 8. 4. 2003 č. j. 27930/03/201920/1001, č. j. 27933/03/201920/1001 a č. j. 27951/03/201920/1001, doměřil daňovému subjektu na dani z příjmů za rok 1999 – 5 600 220 Kč, za r. 2000 - 6 917 100 Kč, za r. 2001 – 9 248 244 Kč. V odvolání daňový subjekt namítl zejména, že vklady na jeho účtech nebyly vklady do podnikání, v r. 2000 podnikal jako fyzická osoba jen po část roku a v r. 2001 nepodnikal vůbec. Nebyl proto povinen tyto částky uvádět v daňových přiznáních a proto byly výzvy správce daně neoprávněné. Žalovaný odvolání zamítl s poukazem na výši vkladů na bankovní účty a na vklady a půjčky do podnikání. Ke svému podnikání daňový subjekt nepředložil účetní doklady, neprokázal, že vklady na jeho účtech mu byly pouze svěřeny jinými osobami. Neprokázal tak rozpor mezi prostředky na účtech a vykázanými příjmy v daňových přiznáních, proto bylo stanovení podle pomůcek důvodné.

Žaloba stála na tom, že nebyl povinen prokazovat původ ani zdanění prostředků na svých účtech. Soud, jak výše uvedeno rozhodnutí žalovaného včetně dodatečných

platebních výměrů zrušil. Krajský soud se ve zrušujícím rozsudku v prvé řadě ztotožnil se žalobní námitkou, že není možné požadovat po občanu prokazování zdroje peněžních prostředků ukládaných na jeho účet. Vyslovil však, že výjimkou jsou případy, kdy se jedná o podnikatele, který vkládá prostředky do svého podnikání a kdy vzniklo podezření, že se jedná o zatajené, a tudíž i nezdaněné příjmy.

Jak stěžovatel, tak i žalobce k tomuto problému poukazují na rozhodnutí Ústavního soudu, případně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Mezi nimi však není rozpor využitelný k protichůdné argumentaci. Nález pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. 38/95 vyslovil, že správce daně není oprávněn vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám. Z tohoto nálezu vycházel i stěžovatelem označený rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 86/2004 - 70, který řekl, že daňové řízení je postaveno na zásadě povinnosti daňového subjektu daň přiznat a též na povinnosti své tvrzení doložit. Výrazem tohoto důkazního břemene je pak povinnost zakotvená v § 31 odst. 9 daňového řádu. Pokud správce daně vyjádří pochybnost o tvrzení daňového subjektu, je ten povinen své tvrzení prokázat a neunese-li důkazní břemeno, je správce daně oprávněn ke stanovení daně podle pomůcek. Usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 285/96 vyjadřuje následek neunesení důkazního břemene v postupu podle pomůcek a usnesení sp. zn. IV. ÚS 323/99 odkazuje a navazuje na již zmíněný plenární nález. Nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 29/05, jehož se dovolává zejména žalobce, připustil omezení autonomní sféry jednotlivce v zájmu stanovení, vyměření a výběru daně. Důkazní břemeno pak vztáhl k tomu, kdo v řízení něco tvrdí, v daňovém řízení k tomu, kdo něco tvrdí v daňovém přiznání, nebo k tomu, co v daňovém přiznání byl povinen uvést. Pouze v časově a druhově omezeném rámci lze nesení důkazního břemene od daňového subjektu požadovat. V konkrétním případě se zde jednalo o soukromou osobu, která tvrdila, že půjčku právnické osobě poskytla z prostředků nabytých životními úsporami, prodejem akcií a z restitucí rodičů, kdy správce daně formuloval výzvu tak, jakoby těchto prostředků nabyla v určitém zdaňovacím období, aniž z čehokoliv vyplývalo, že se mohlo jednat o její příjem v dané době získaný. Za takové situace se výzva podle názoru Ústavního soudu rovnala nepřípustnému požadavku na prokázání majetkových poměrů.

Jak ovšem krajský soud správně uvedl, u podnikajícího subjektu je situace jiná. Žalobce jednak podnikal jako fyzická osoba, jednak byl společníkem v osobě právnické. Za situace, kdy vzniklo podezření ze zatajených, a tedy nezdaněných příjmů z tohoto podnikání, je výzva správce daně legitimní. Tvrzení žalobce, že po něm může být požadováno jen prokázání jeho tvrzení a že pokud o takových příjmech nic netvrdil, nelze jej k prokázání žádných skutečností vyzvat, je nepřesnou interpretací citovaných nálezů. Podle § 40 odst. 1 daňového řádu každý, komu podle zákona vzniká taková povinnost, je povinen podat daňové přiznání; v případě zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, taková povinnost plyne z ust. § 38g. Měl-li tedy daňový subjekt příjmy, které podle zákona o daních z příjmů podléhají zdanění, byl povinen je v daňovém přiznání uvést. Nelze dospět k závěru, že poplatník, který v daňovém přiznání neuvede veškeré daňově relevantní příjmy, nemůže být na zatajený příjem nijak dotazován (s odůvodněním, že o něm neuvedl žádné tvrzení), neboť šlo o příjem, který byl povinen v daňovém přiznání uvést.

Je-li tedy podezření, že podnikatel neuvedl v daňovém přiznání všechny příjmy, a takové podezření jistě může vzniknout ze zjištění, že jeho soukromými účty prošlo v průběhu tří let několik desítek milionů korun, o nichž se odpovídající daňová přiznání nezmínila, je finanční úřad oprávněn žádat vysvětlení, eventuelně prokázání skutečností

v něm tvrzených (tedy že příjmy jiné či vyšší nebyly) a zvážit, zda došlo ke zkrácení daňové povinnosti.

Je však třeba přisvědčit soudu v tom, že úvaha o zisku z jeho osobní podnikatelské činnosti žalobce nebyla ničím podložena, a pokud správce daně nepovažoval tvrzení daňového subjektu o nabytí sporných prostředků za relevantní, nemohl je považovat za relevantní ani při určení rámce podnikatelské činnosti, v níž měly být prostředky nabyty. Žalobce sice nesplnil dostatečně svou důkazní povinnost ve smyslu § 31 odst. 9 daňového řádu (neboť v podstatě odmítl na výzvy řádně reagovat, či reagoval nedostatečně), a to je důvodem k postupu podle pomůcek ve smyslu § 31 odst. 5 téhož zákona, ovšem postup podle pomůcek je náhradním způsobem určení výše daně. Vždy však musí být postaveno najisto, že tu je příjem, který dani z příjmů podléhá. V tomto směru je závěr správce daně za stávajícího skutkového stavu spekulací.

Pokud jde o výtku krajského soudu, že nebyla prokázána výše vkladů a půjček ve vztahu ke společnosti D. s. r. o., zejména že nebylo doloženo její účetnictví, lze soudu přisvědčit zčásti. Existence půjček této společnosti je ve spise doložena ohledně r. 2000, ve vztahu k r. 2001, kdy správce daně tvrdí (a při zdanění z toho vychází), že této společnosti daňový subjekt půjčil částku cca 14 mil. Kč, a tedy že i tuto částku získal v rámci svého podnikání jako fyzické osoby, ve spise tomu nic nenasvědčuje. Pokud tato pochybnost mohla být odstraněna údaji z účetnictví společnosti D. s. r. o., mohl si soud doklady z daňové kontroly provedené u této společnosti od žalovaného vyžádat. V tom směru nelze přisvědčit stěžovateli, že s ohledem na ust. § 24 daňového řádu je to vyloučeno, neboť povinností správního orgánu je předložit soudu správní spis a všechny podklady, které se k přezkoumávanému rozhodnutí vztahují (§ 74 odst. 1 s. ř. s.). Požadavek na zajištění mlčenlivosti ve vztahu k jiným osobám než k soudu či daňovému subjektu lze zajistit označením částí spisu ve smyslu § 45 odst. 3 s. ř. s. (pokud by takový důvod vůbec přicházel v úvahu, když žalobce je současně společníkem společnosti D. s. r. o.). Ostatně některé doklady z této kontroly žalovaný v řízení, jak je zřejmé z rekapitulace správního spisu, soudu předložil. Ve světle výše uvedeného je však třeba uvést, že samotné předložení účetnictví společnosti D. s. r o. či jiných důkazů nasvědčujících vkladům a půjčkám žalobce do této společnosti není důkazem nabytí těchto prostředků žalobcem z podnikání, které označil stěžovatel jako zdroj dani podléhajících a nezdaněných příjmů a které i takto následně zdanil.

I když tedy závěry Nejvyššího správního soudu nejsou zcela totožné s důvody, pro které správní rozhodnutí zrušil krajský soud, je z nich patrno, že zrušení důvodným bylo a že naopak není dán důvod pro zrušení rozhodnutí krajského soudu. V dalším řízení, v němž je správní orgán vázán právním názorem krajského soudu, současně přihlédne k závěrům Nejvyššího správního soudu zde vysloveným. I při vázanosti žalovaného právním názorem krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), je třeba přihlížet k právnímu názoru Nejvyššího správního soudu vyslovenému v řízení kasačním (k tomu přiměřeně viz závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 23/2005 - 93 publikovaného pod č. 781/2006 Sb. NSS).

Jak však bylo uvedeno, i při zčásti odlišném právním náhledu, neshledal Nejvyšší správní soud kasační námitku nesprávného právního posouzení soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. důvodnou, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nenáleží mu proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a contr. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu